

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **M. F.**, zastoupený Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem, sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2023, č. j. OAM-6861-55/PP-2022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2024, č. j. 21 A 37/2023-43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobcovu žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky rodinného příslušníka občana České republiky, neboť je důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaný zároveň stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území České republiky.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Městský soud v Praze zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. V odůvodnění rozsudku uvedl, že žalovaný dostatečně zjistil a vyhodnotil individuální skutečnosti rozhodné pro závěr o existenci důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl narušit veřejný pořádek. Potvrdil tak závěr žalovaného, že okolnosti daného případu nesvědčí ujištění, že u žalobce již do budoucna nehrozí obdobné závadové jednání. V řízení byly zvažovány povaha, rozsah, motiv a závažnost trestné činnosti spáchané žalobcem, délka uloženého trestu i zkušební doba podmíněného propuštění, délka doby strávené na svobodě po podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, žalobcovo chování i celková délka jeho pobytu na území České republiky.

Městský soud ve shodě s žalovaným poukázal na skutečnost, že žalobce páchal trestnou činnost dlouhodobě, byl jejím organizátorem, za shodnou trestnou činnost byl již odsouzen ve Švýcarsku a z výnosů plynoucích z trestné činnosti financoval rodinu (on ani manželka nepracovali). Zohledněna byla také žalobcova rodinná a finanční situace, jeho věk a zdravotní problémy zletilé dcery i nezletilého vnuka. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2023, č. j. 6 Azs 267/2023-28, městský soud nepovažoval za přílehlavý. Naopak měl za to, pro skutkovou obdobnost na daný případ dopadají závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2023, č. j. 7 Azs 306/2022-45.

[3] Městský soud neshledal důvodnou ani námitku, že žalovaný nedostatečně posoudil otázku přiměřenosti zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života. Dle městského soudu žalovaný naopak detailně posoudil žalobcovu situaci (povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, délku pobytu žalobce v České republice, rozsah i intenzitu vazeb na Českou republiku, dobu, jež uplynula od spáchané trestní činnosti a návazné chování žalobce, žalobcovu rodinnou situaci, rodinné vazby i rozsah případného narušení soukromého a rodinného života) a rozhodl v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu i Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Omezující opatření spočívající v zamítnutí vydání povolení k přechodnému pobytu městský soud shledal ve shodě s žalovaným v daném případě přiměřené a opodstatněné.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a dále nesprávné posouzení otázky tzv. výhrady veřejného pořádku. Stěžovatel se domníval, že institut výhrady veřejného pořádku je nutno s ohledem na znění čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES vykládat restriktivně, jeho uplatnění vyžaduje důvodnou potřebnost omezujícího opatření. Stěžovatel nesouhlasil s posouzením městského soudu a žalovaného, že po vyhodnocení individuálních okolností je v jeho případě dáno aktuální nebezpečí ohrožení veřejného pořádku, které by odůvodňovalo zamítnutí žádosti. Stěžovatel měl za to, že jeho případ je srovnatelný s případem řešeným Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 6 Azs 267/2023, a městský soud proto měl postupovat shodným způsobem. Neučinil-li tak, dopustil se porušení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Stěžovatel s odkazem na uvedený rozsudek namítal, že žalovaný dostatečně nezohlednil jeho chování a příliš akcentoval, že dokud neuplyne zkušební doba podmíněného propuštění, nemůže dojít ani k jeho osvědčení. Rovněž bagatelizoval bezproblémové chování stěžovatele ve výkonu trestu odnětí svobody. Poukázal na skutečnost, že městský soud nově doplnil úvahy žalovaného o věk stěžovatele namísto toho, aby rozhodnutí žalovaného zrušil. Poukázal na automatismus rozhodování žalovaného spočívající v zamítání žádostí v případech kriminální minulosti žadatelů. Z pohledu stěžovatele tak měl městský soud podrobit úvahy žalovaného důkladnějšímu přezkumu.

[5] Stěžovatel také namítl, že se městský soud nevypořádal s otázkou potřebnosti a efektivnosti omezujícího opatření v podobě zamítnutí žádosti a nesprávně vyhodnotil také otázku přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho rodiny. V této souvislosti upozornil, že dcera s bipolární poruchou potřebuje jeho

pokračování

pomoc, přestože je léčena, pracuje a je soběstačná. Dle stěžovatele nelze snižovat důležitost vlivu rodinných styků na psychiku, neboť je to právě rodina, která hraje primární roli při nástupu dceřiny manické fáze. Na nutnost stěžovatelovy přítomnosti nemá podle jeho názoru vliv ani skutečnost, že jsou dceři k dispozici též další rodinní příslušníci. Totéž platí i o péči o nemocného vnuka trpícího tzv. Fallotovou tetralogií a DiGeorgovým syndromem.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti s odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody bez dalšího neznámá, že se cizinec napravil, ale je nutno posuzovat rovněž další okolnosti případu. V nyní posuzovaném případě bylo nutno přihlédnout k tomu, že se stěžovatel trestnou činností živil a z této činnosti financoval rodinu, na území České republiky zaměstnání neměl, trestné činnosti se dopouštěl dlouhodobě, dobrovolně, byl jejím hlavním organizátorem a prodával ve velkém množství tvrdé drogy (heroin i kokain), přičemž i on sám byl uživatelem kokainu. Stěžovatel byl navíc za drogovou trestnou činnost již odsouzen, a to kantonním soudem v Curychu k více jak pěti letům odnětí svobody. Ačkoli se stěžovatel ve výkonu trestu choval bezproblémově, nelze odhlédnout od toho, že trest vykonával ve věznici s vysokým stupněm zabezpečení, byl tedy pod dozorem. Zároveň měl velkou motivaci tak činit, aby mohl být předčasně propuštěn na svobodu.

[7] K otázce posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalovaný uvedl, že přestože má stěžovatel pevné rodinné vazby s manželkou, dětmi i vnoučaty, není v daném případě jeho osobní péče o nemocnou dceru a vnuka nezbytná, neboť ji mohou dostatečně zajišťovat další rodinní příslušníci. Stěžovatel má v zemi původu dobré zázemí, s bratry podniká, a tedy může rodinu v České republice finančně podporovat ze země původu. Žalovaný připomněl, že styk s rodinou navíc není zcela vyloučen, je možno jej realizovat prostřednictvím bezvízového styku v tzv. režimu „90/180“.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[9] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Kasační stížnost je přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského soudu při výkladu hmotného či procesního práva, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelů (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 As 154/2021-23, nebo usnesení ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31).

[10] K námitce nepřezkoumatelnosti Nejvyšší správní soud uvádí, že z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, jaký skutkový stav vzal městský soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, jakým způsobem postupoval při jejich

posuzování a proč pokládá stěžovatelovy námitky za nesprávné (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která Nejvyššímu správnímu soudu znemožňuje napadené rozhodnutí věcně přezkoumat (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[11] Otázkou výkladu pojmů veřejný pořádek a závažné narušení veřejného pořádku se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu podrobně věnoval v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS. Důvodným nebezpečím závažného narušení veřejného pořádku při posuzování žádostí o přechodný pobyt dle zákona o pobytu cizinců se pak Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudcích ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, ze dne 7. 12. 2021, č. j. 7 Azs 282/2021-40, ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, ze dne 15. 11. 2023, č. j. 6 Azs 267/2023-28, a usnesení ze dne 2. 5. 2024, č. j. 1 Azs 32/2024-35. Městský soud v uvedené věci postupoval v souladu s touto judikaturou a dospěl k závěru, že žalovaný své úvahy dostatečně individualizoval a přihlédl ke všem rozhodným skutečnostem, z nichž u stěžovatele lze přetrvávající důvodné nebezpečí dovodit.

[12] Městský soud v této souvislosti ve shodě s žalovaným uvedl, že v daném případě byla s ohledem na zjištěný skutkový stav rozhodnou skutečností a významným výchozím bodem při úvahách o důvodném nebezpečí narušení veřejného pořádku stěžovatelova dlouhodobá, opakovaně páchaná a závažná trestná činnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33 nebo ze dne 7. 12. 2021, č. j. 7 Azs 282/2021-40). Současně však správně reflektoval závěry Nejvyššího správního soudu, že samotné spáchání trestné činnosti nemůže být „automatickým“ důvodem pro zamítnutí žádosti a vždy je nutno přihlédnout k závažnosti spáchané trestné činnosti, délce uloženého trestu, délce doby, po kterou byla trestná činnost páchaná, k motivu trestné činnosti apod., a především posoudit, zda jsou tyto okolnosti důkazem osobního chování představujícího současnou hrozbu ve výše uvedeném smyslu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2023, č. j. 2 Azs 285/2022-57, č. 4523/2023 Sb. NSS).

[13] Městský soud se s odkazy na přílehlavou judikaturu Nejvyššího správního soudu zabýval také stěžovatelovým podmíněným propuštěním z výkonu trestu odnětí svobody a správně v této souvislosti upozornil, že samo podmíněné propuštění bez dalšího neznamená, že se cizinec napravil (rozsudek ze dne 22. 12. 2021, č. j. 3 Azs 114/2020-31), avšak zároveň bez vyhodnocení dalších konkrétních a ve vztahu k žadateli individualizovaných okolností nevypovídá nic ani o riziku jeho dalšího života (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2023, č. j. 2 Azs 285/2022-57, č. 4523/2023 Sb. NSS, bod 17, nebo ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59). Proto je nutno zohlednit také délku celkové i uběhnuvší zkušební doby (v daném případě uplynul jeden rok z celkové doby sedmi let) a do úvah zahrnout i další pro posouzení věci relevantní skutečnosti. Městský soud i těmito požadavkům dostál.

[14] Správně proto dovodil, že na stěžovatelův případ nedopadají závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2023, č. j. 6 Azs 267/2020-28, v němž soud

pokračování

správnímu orgánu vytkl nedostatečné zjištění a posouzení všech rozhodných okolností, neboť správní orgán bez dalšího vycházel z chybného předpokladu, že neuplynula-li zkušební doba podmíněného propuštění a nedošlo-li k osvědčení žadatele, je třeba jej bez dalšího považovat za možnou hrozbu pro veřejný pořádek. V nyní posuzovaném případě však byla situace odlišná. Závěry žalovaného se bez dalšího neopíraly o neuplynutí zkušební doby, ale byly hodnoceny všechny relevantní okolnosti případu a úvahy žalovaného byly dostatečně odůvodněny. Na nyní posuzovanou věc tedy bylo možno aplikovat závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2023, č. j. 7 Azs 306/2022-45, na který pro skutkovou podobnost odkázal žalovaný i městský soud.

[15] Stran námitky nesprávného posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho blízkých, jakož i nesprávné posouzení proporcionality mezi uplatněním výhrady veřejného pořádku a zájmem stěžovatele, městský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Azs 192/2019-28, ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29, ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60, nebo ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008-75) a judikaturou ESLP (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70), podrobně posoudil jak přiměřenost zásahu rozhodnutí žalovaného do stěžovatelova soukromého a rodinného života (bod 37 napadeného rozsudku), tak otázku poměřování zájmů stěžovatele se zájmem na ochraně veřejného pořádku (bod 38 rozsudku). Městský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu vyhodnotil konkrétní stěžovatelovu rodinnou situaci a správně uvedl, že stěžovatelova péče o nemocnou zletilou dceru i nemocného nezletilého vnuka není z jeho strany nezbytná s ohledem na zapojení ostatních členů rodiny. Nejvyšší správní soud přisvědčil závěru městského soudu, že zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života odpovídá závažnosti jeho protiprávního jednání, přičemž nebyla shledána okolnost takového charakteru a intenzity, která by převážila zájmy stěžovatele nad zájmy společnosti na ochraně veřejného pořádku.

[16] K omezujícímu opatření v podobě výhrady veřejného pořádku se s odkazem na judikaturu Soudního dvora EU Nejvyšší správní soud vyslovil např. v nedávném rozsudku ze dne 8. 2. 2024, č. j. 10 Azs 292/2023-53, č. 4580/2024 Sb. NSS. V něm uvedl, že „*Soudní dvůr chápe jako obecné pravidlo, že omezující opatření odůvodněná veřejným pořádkem mohou státý uložit cizinci jenom tehdy, když posoudí individuálně jeho konkrétní případ a shledají, že jeho osobní chování aktuálně představuje skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek*“. Také tomuto požadavku městský soud v napadeném rozsudku dostal (viz body 39 a 41 rozsudku), neboť stěžovatelova žádost byla posouzena s ohledem na individuální okolnosti daného případu. Skutečnost, že stěžovateli případně svědčí titul bezvízového pobytu v režimu „90/180“, přitom nic nemění na tom, že nebyly naplněny zákonem stanovené podmínky pro vydání povolení k přechodnému pobytu.

[17] Ke kasační námitce, že žalovaný vůbec nezvažoval možnost vydání pobytové karty s kratší dobou platnosti, kterou stěžovatel nově uplatnil až v kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud uvádí, že je s odkazem na § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Vzhledem k tomu, že městský soud rozhodl v souladu s ustálenou a jednotnou judikaturou, která poskytuje odpověď na stěžovatelem vznesené kasační námitky, a nepochybil ani při výkladu hmotného či procesního práva, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. K odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je na místě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (viz usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 83/2021-28). Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. června 2024

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu